

POSTANOWIENIE

22 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Dariusz Zawistowski

na posiedzeniu niejawnym 22 listopada 2024 r. w Warszawie

w sprawie ze skargi M.S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w Legnicy

z 16 września 2021 r., II Ca 549/21,

wydanego w sprawie z wniosku M.S.

z udziałem M.T.

o podział majątku wspólnego,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. zasądza od skarżącego na rzecz M.T. kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego, wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych w przypadku opóźnienia, rozpoczynającego bieg po upływie tygodnia od dnia doręczenia skarżącemu odpisu postanowienia.

UZASADNIENIE

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 16 września 2021 r., wniesiona przez wnioskodawcę, została oparta o zarzuty naruszenia prawa materialnego art. 5 k.c., art. 5 w zw. z art. 6 k.c., art. 31 § 1 k.r.o. w zw. z 37 § 1 pkt 4 k.r.o. i art. 6

k.c., art. 212 § 3 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o. i art. 1035 k.c. oraz naruszenie przepisów art. 378 § 1 k.p.c.

Przy ocenie istnienia podstaw do przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy uwzględnić, że zgodnie ze stanowiskiem judykatury orzeczeniem niezgodnym z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. jest tylko takie orzeczenie, które jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni prawa lub jego niewłaściwego zastosowania. Z tego względu naruszenie prawa stanowiącego podstawę skargi musi mieć charakter kwalifikowany i być oczywiste. Ten wymóg dotyczący niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie został spełniony w odniesieniu do zaskarżonego skargą wnioskodawcy postanowienia Sądu Okręgowego, którego przedmiotem był podział majątku wspólnego. Przedstawiony w skardze wywód prawny nie zawiera argumentów przekonujących o tym, że zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo, że zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa. Stanowisko Sądu Okręgowego przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia nie wskazuje także na możliwość stwierdzenia naruszenia przepisów prawa materialnego i przepisów postępowania, znajdujących zastosowanie w sprawie, w stopniu oczywistym i rażącym.

Z tych względów skargę należało uznać za oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 424⁹ k.p.c., co uzasadniało odmowę jej przyjęcia do rozpoznania. O kosztach postępowania Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 520 § 2 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²⁰ i art. 424¹² k.p.c.

[t.n]